

havde opnaaet Stattebevillingsret i Danmark. Den Sætning, som findes besaaende i Grundlovens § 49, er dog imidlertid en Virkelighed; endnu er den ikke dekretet bort, om end Mange have forsøgt paa at fortolke den bort. Den er en Virkelighed, og den Opfattelse, som ved en rigtig Forstaaelse af denne Paragraf gjorde sig gjældende i Rigsdagen, i Regjeringen og i Folket, var ikke en Drøm, hvorfor jeg heller ikke tror, at man nu kan fremsætte denne grundlovmæssige Opfattelse igjennem lange Tider som en Illusion, der skal briste. Saavel Regjeringen, som Rigsdagen havde før den Opfattelse af denne Paragraf, at den var at forstaa bogstaveligt, ganske som Ordene lyde: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i en Finantslov eller en Tillægsbevillingslov.“ Og naar det desuagtet undtagelsesvis efter Omstændighederne kunde ske, var der ingen Tvivl hos Nogen om, at her stete et Brud paa Grundlovens Regel, man tvivlede ikke om, at det var et Grundlovsbrud, selv om det var undskyldeligt, og der var heller ikke nogen Tvivl hos nogen Regjering om, at, naar den efter Omstændighederne begik en saadan Overtrædelse, saa havde den i Virkeligheden at bøde med sin Pung og med sine Personer, hvis Bevillingsmyndigheden forlangte noget Saadant, og at Rigsvettens Gjerning ikke var at fritage for Udgifter, som Rigsdagen havde negtet, men at fastsætte Straffen for Brøden eller bedømme de undskyldende Omstændigheder, der kunde ligge bagved, og naar Regjeringen desuagtet kunde gjøre det og maatte efter Omstændighedernes Gang og Livets Krav i det Smaa og Forbigaaende foretage Overskridelser eller ved pludselige mødende Tilfælde tage nye Udgifter paa sig i Forventning om, at Rigsdagen vilde lade Naade gaa for den strenge Ret, stete det under Følelsen af, at i et konstitutionelt Land lever Regjeringen i Forstaaelse med Repræsentationen, hvis den overhovedet vil være istand til at regjere, thi hvis der var Mistillid, og Repræsentationen krævede sin strenge Ret i saadanne Tilfælde, maatte Personen og Pungen være forlorne. I et langt Tidsrum var Regjeringen nøie overbevist om, at det gjaldt om at faae dækket saadanne eventuelle Overskridelser, inden Statsrevisionen kom med sin Kniv, Adskillen, som sagde: Dette er tilladt, og dette er ikke tilladt, og at faae en Bevilling, for at der kunde være en Indemnitet tilstede, inden vi skulde give Decharge for Regnskabet. Men ganske rigtigt, der kom en Tid, og det er de sidste 20 eller 18 Aar — jeg indrømmer den ærede Minister det — da dette enkelte, sidst omtalte Forhold blev taget noget lempeligere, nemlig saaledes, at de Udgifter, der kunde løbe nødvendig, efterat en Tillægsbevillingslov var givet, og indtil Finantsaaret var udløbet, og væsentlig maatte antages at være rene Ubetydeligheder, dem lod man gaa til Statsrevisionen, og derigjennem naaede man uden en fore-

løbig Bevilling, inden Decharge var givet, at faae Decharge. Det var en Uregelmæssighed, men naar der er et Lillidsforhold imellem Repræsentation og Regjering, og denne arbejder i Genhold dertil, kan Uregelmæssigheden med Forstand udjævnes. Men hvilken Doktrin er den saa opfindsomme Førsteminister nu kommen ind paa med Hensyn til Tillægsbevillingslove? Han har ganske undladt at faae en Tillægsbevillingslov for et helt Finantsaar, 1880—81, Noget, ingen anden Minister før han har gjort. Dog, hvem er ogsaa saa vidt dreven i Opfindsomhed paa konstitutionelle Bevillingers Omraade som den ærede Førsteminister? Han har undladt at faae en Tillægsbevillingslov for Finantsaaret. Den høitærede Minister fortalte os for et halvt Aar siden — han kom tilbage dertil idag, og jeg omtaler det derfor her —, at han betragtede det som aldeles u hørt, at noget Saadant kan ske, at man søger Indemniteten for Bevillinger efter Statsregnskabs Udløb. Man viste ham, at saaledes har Tilfældet været i de første konstitutionelle Tider, og at i den anden Halvdel har der ikke foreligget et eneste Tilfælde som det, hvori den ærede Minister er, nemlig at han har undladt at faae en Tillægsbevilling for Finantsaaret. Dette generer imidlertid ikke den ærede Finantsminister. Han har nemlig ikke den sølomme Opfattelse eller den samme Opfattelse af § 49 i Grundloven som de tidligere konstitutionelle Ministre. Den ærede Minister udgiver i 1880—81 2,019,000 Kr. af Statskassen uden Bevilling, han fører dem ind paa Statsregnskabet, og han siger, at det var u hørt, om han saa vilde søge Bevilling. Det er ham en temmelig ligeegyldig Sag. Stil nu hele denne Betragtning ligeoverfor vor tidligere konstitutionelle Opfattelse og ligeoverfor den Virkelighed: Ingen Udgifter maa afholdes, som ikke have Hjemmel i en Finantslov eller i en Tillægsbevillingslov, stil til Sammenligning dermed den høitærede Finantsministers Fremgangsmaade, at han bruger 2,019,000 Kr. i Finantsaaret 1880—81, fører dem ind paa Statsregnskabet, som om der ikke var noget som helst Hensyn at tage til § 49, og vil ikke engang søge at faae Rigsdagen ved en Tillægsbevillingslov til at dække denne Fremgangsmaade. Det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) med sine 3 Meningsfæller, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Naberg) mene naturligvis, at det er aldeles konstitutionelt rigtigt. Der er ingen Tvivl om, at hvilke nye Erfaringer vi end maatte gjøre under den nuværende Finantsminister, er det ærede Medlem for Helsingør forud forvisset om, at det er aldeles konstitutionelt rigtigt; men han blev naturligvis kun ved Paastanden, Deviserne dem lod han blive hjemme, eller han overlod dem til sin høitærede